

KOVÁCS LÁSZLÓ

ÉN KÜZDŐ TÍPUS VAGYOK... SZEKERES ISTVÁN ÉS ÁGI

Nyolcgyermekes család Ági és István családja. Kevés olyan megértő, segítőkész és áldozatkész emberrel találkoztam életemben, mint Ági és - valahányszor náluk jártam - megcsodáltam István csendes, derűs és szorgos egyéniségét is. Gyermekük a nagy távolság ellenére megbízható résztvevői a pesti gyermek-programoknak. Vallomásukat önmagukról, érthető módon, őszinte érdeklődéssel várom.

Szüleitekről még nem meséltetek nekem. Itt az alkalom, hogy pótoljuk a hiányt.

István szülei egyszerű emberek voltak. Tavaly mindketten meghaltak. A Papa férfiszábo volt egy ruhagyárban; templomba nem járt, párttag volt. A Mama háztartásbeli volt, bedolgozóként vállalt munkát: játékkészítést, gobelin-varrást. Róla lehet azt mondani, hogy mélyen vallásos volt. Naponta járt templomba, segített a plébánia körül, itthon is olvasta a Bibliát. Halász Bandi bácsi péceli működése idején lelkesedett az új dolgokért is, egy darabig Bandi bácsi közösségébe is eljárt. Szerette a gitáros dalokat, otthon is hallgatta és énekelte azokat. Bandi bácsival közösen ötlték ki, hogy gitárt vegyen Istvánnak a 17. születésnapjára, és István szervezte meg a gitáros énekkart. Istvánt ez vezette ki magányából és lett a péceli "társaság" gitárosa és a kőbányai Szt. László templom kiskórusának oszlopos tagja.

És a Kaszap-család?

A Kaszap-család "öntudatos" katolikus família. Apu közeli rokona a Székesfehérváron élt Kaszap Istvánnak, akit az egyház boldoggá avatott. Ez rányomta bélyegét a nevelésünkre is. Bokor-beli "mássággommal" eléggé kilógok a családi sorból. Mi Kőbányán élünk, a nagymamám is velünk lakott. Ő vezette a háztartást és foglalkozott velünk, gyerekekkel. Szüleink dolgoztak, másodállást, éjszakai munkát is vállaltak, hogy családjukat - négyen vagyunk testvérek - el tudják tartani. Apu szakmája autószerelő, Anyu a vendéglátóiparban dolgozott. A nehézségek ellenére jó volt nagycsaládban élni. Ez öröklődött. Szüleink ma már 17 unokával büszkélkednek. Szívesen emlékszem középiskolás éveimre, amikor Anyu Bajzáth Feri bácsival - ő akkor káplán volt a Szt. László templomban - a ministránsfiúkból + "csatolt részekből" hittanos + bulizós társaságot szervezett nekünk. Ez segített a kamaszéveinkben, hogy jó irányban megmaradjunk.

Testvéreitekről is mondjatok valamit! Katit, Ági nővérét, a Tabánból ismerem, ahol Bajzáth Feri utóda voltam. De István testvérei?

Istvánnak egy nővére van, aki öt évvel idősebb nála, könyvelő. Két gyerekük van, nem járnak templomba, nem tartoznak semmilyen keresztény közösségbe, gyerekeik az életkoruknak megfelelő szentségekben részesültek. Mi négyen vagyunk lányok. A nővérem, Kati, most hitoktató, óvónői képesítése van; azelőtt a NOE titkárságvezetője volt. Márti húgom élettársával és lányával egy kis faluban él, konyhán dolgozik egy balatoni üdülőben. Saci húgom csecsemőgondozó, öt gyerekével otthon van. Kati és Saci viszi tovább az "öntudatos katolikus" vonalat a családban. Lelkesen vallásosak. (Sokszor úgy érzem külsőségekben!) Bokor? No nem, az más vallás! (Kati mondta.)

Hol tanultatok? Mi a képesítésetek és most mivel foglalkoztok?

István a Piarista Gimnáziumban érettségizett, utána irányítástechnikai műszerész szakmunkásképzőben szerzett képesítést. Amikor a Budapesti Elektromos Művekhez ment dolgozni, villanszerelői és villanygépkezelői tanfolyamot végzett. Azóta a rákoskeresztúri 120/20 KV-os alállomáson, mint elektrikus dolgozik. Én egészségügyi szakközépiskolába jártam, utána estin végeztem el az óvónőképzőt. Most a GYET mellett "szociális munkatársa" vagyok a péceli Egymást Segítő Egyesületnek.

Érdekel, hogyan ismerkedtetek meg egymással, mikor volt az esküvő és milyen volt?

Ifjúkori életünk szálai a kőbányai Szt. László templomban találkoztak. Itt alakult meg '73-ban az az ifjúsági gitáros "kiskórus", aminek István gitárosa volt, én pedig lelkes énekes. Két év telt el lelkes szereplésekkel, misékkal, kirándulásokkal, bulikkal, amikor az egyik születésnap "házibulin" egymásra találtunk. Egy év múlva volt az esküvőnk a törökőri templomban, ami kedves színhelye volt énekkari szerepléseinknek. Itt énekeltük pl. a Jézus Krisztus Szupersztár-t. Halász Bandi bácsi készített fel minket és ő vezette a szertartást, természetesen gitáros énekekkel körítve!

Tudom, a későbbiek folyamán hatalmas építkezésbe kezdtetek, de előtte hol laktatok?

István szüleinél kezdtük közös életünket, ahol családi összmunkával alakítottunk ki egy szobakonyhás lakrészt. Két és fél év múlva sikerült havi részletfizetéssel megvásárolni egy házrészt. Ezt adtuk el, amikor hatodik gyermekünk, Nóri is megszületett, és építkezésbe fogtunk. Természetesen Pécelen. Szerettünk itt élni.

Hogyan is volt ez a házépítés?

Nagyon sok ember kezemunkája, verejtéke van a házunkban. István végezte a szakmunkák javarészét, csak a főfalakhoz és az ácsmunkához hívtunk mestert. István minden munkának mestere volt. A szervezést, beszerzést én vállaltam; szüleink, barátaink a Bokorból, közösségeinkből idejüket, energiájukat, kölcsön-pénzüket adták az új otthonunkhoz. És persze a gyerekeink: reggel megbeszéltük, táblára írtuk az aznapi teendőket, időbeosztással, az ebéd receptjét, egyebeket (pl. a 10 hónapos Nóri körüli teendőket) és mentünk alapot ásni. Délben kihozták az ebédet, este hazamentünk, minden rendben, tip-top! 14 hónap múlva beköltöztünk, és persze folytattuk tovább az építkezést. A nagyobb gyerekek téglát és cementeszsákot is hordtak, betont is keverték. Amikor nagyjából elkészültünk (ma sincs egészen kész) hálaadó-köszönetet mondó szilveszteri "bulit" rendeztünk, melyre minden segítő hivatalos volt.

A bevezetőben már említettem, hogy nyolc gyermeketek van. De hány évesek, és milyenek látjátok őket?

Nyolc gyermekünk született. Ági 18 éves, Szilvi 17, Csabi 15, Krisztina 14, Balázs 12, Nóra 8, Marci 5 és Kristóf 3 éves. Este, amikor elcsöndesedik a ház és végiggondolom-gondoljuk-beszéljük kettesben a napot, olyan nyugalom és béke, hála tölt el! Milyenek? Szépek, okosak, egészségesek, szerethetőek... Aztán vannak olyan reggelek, délutánok, amikor minden szétpattan, és nehéz lesz és küszködés... gyözködés, rábeszélés, bebeszélés... tiltás... büntetés és - néha úgy érezzük - semmi nem használ...! De azok a délutánok felmelegítőek és növelők, amikor pl. Kriszti csomagolás közben elkezd énekelni: Jubilate Deo omnis terra... és köré gyűlnek a többiek és rövidesen legalább 3 szólam és kánon lesz a dalból, és nem tudják abbahagyni vacsoráig... Vagy megríkáttak, amikor Marci születése után hazajöttünk a kórházból, élénk álltak és maguk költötte kis dallal köszöntöttek! Vagy közösen zenélnek-verselnek karácsonykor, vagy az egyesületi családi műsoron! Vagy közösen tanulnak, tanítják egymást, versengnek a hittanvizsgákon, vagy közösen veszünk részt táborokon, lelki gyakorlaton, karitászmunkákban, főzésekben... Jó, hogy vannak ilyenek! Egyébként éppen olyanok, mint más gyerekek.

Szívmelengető ez a vallomás... Hányan tanulnak jelenleg?

Ági idén érettségizik, Szilvi harmadik gimnazista, Csabi számítástechnikai-gépészeti szakközépiskolába jár, Kriszti ösztöl a Pedagógiai Szakközépiskolában fog tanulni, Balázs, Nóri általános iskolás.

Érdekel, hogyan kerültetek a Bokorba? Bandi bácsinak bizonyára része volt ebben.

Bandi bácsi szervezte be minket a Bokorba. Amikor összeházasodtunk, '76-ban alakult Pécelen egy ifjú házaspár közösség, amit Kaszap István vezetett. Ebben férjem hittanos és énekkari barátai jöttek össze. Összehozott minket a Szentírás újfajta olvasása, értelmezése, az új gondolatok arról, hogyan

válthatnánk meg a világot! Élményt adott, hogy nekünk is lehetőségünk van, nekünk is szabad, sőt kell új, más Isten-képet keresni, kialakítani magunkban, "másként" élni és ezt közösen tenni. Valószínű, hogy utólag fogalmazom meg ezt így. Sajnos, úgy érezzük, hogy nem volt Pécelen világos, egyértelmű Bokor-öntudatra nevelés. Ködös, burkolt, sőt titokzatos szövegek, utalások történtek. Lehet, hogy az az igazság e kérdésben, hogy társaságra vágytunk.

Nem okozott gondot a radikális Jézus-értelmezés?

Én magaménak érzem a hármasszéményt, ez sarkall az előbbre lépésben és tart meg a közösségben. Kettőnk között emiatt konfliktusok vannak. Én többet szeretnék másokon segíteni, s több időt fordítani erre, míg István szívesebben látna többet otthon.

Hogyan alakult a közösségetek? Mivel foglalkoztatok? Voltak-e viharok, kiválások a csoportban?

Közösségünk egy idő után válságba került; de volt egy szép, felfelé ívelő időszak. Először analizáltunk, szintetizáltunk, aztán a "Merre menjek?" volt a tananyag, majd a KIO. De a szót nem követte a tett, nagy volt a távolság, egyénileg, közösségileg. Ez először feszültséget, utána kiválást, elhagyást eredményezett. Többen is elmentek, nem alakultak ki igazi, őszinte barátságok. István is úgy látta, hogy abba kell hagynia. Megingott a hite, elvesztette a reményét abban, hogy ő valaha is tenni tud bármit a "Bokor-élményeknek" megfelelően. Kimaradt a közösségből. Nem ekkor, de egy idő után én is elmentem. Egy év múlva Öcsi közösségéhez csatlakoztam, azóta is oda tartozom. Ez, szinte megalakulása óta, stabil, 13 fővel működő, többnyire házaspárokból álló közösség volt, minimális "jövés-menéssel". Jelenleg éppen adódó aktuális, átgondolásra, megbeszélésre érdemes írásokat, könyveket olvasunk. Három hetenként találkozunk.

A saját közösséggel hogyan álltok?

Volt közösségem az első időben, Istvánnal ketten vezettük. Fiatalokat, jegyeseket, házasságokat próbáltam összefogni az énekkarból, hittan csoportból; később más "halódó" közösségből is csatlakoztak hozzánk. Szentírást olvastunk, a "Merre menjek?"-et tanulmányoztuk, imádkoztunk, és próbáltuk az életünket formálni, igazítani. Hat év volt, ma nincs.

Hogyan éltétek meg a Bokor külső és belső feszültségeit?

A külső feszültségek lelkesebbé tettek minket. Tudatában voltunk annak, hogy csak személytől személyig érően, kicsiben, de mégis csak mi válthatjuk meg az emberiséget! A belsők jobban, sőt nagyon megviseltek. Főleg Istvánt, aki a hitét is elveszni látja, s azt mondja: sok a szöveg, a számonkérés másokon, kevés a cselekvés, a látható eredmény, az élet példa! Feladta. Én küzdő típus vagyok és a "régieket" magamévá téve, ha másokkal közösen nem megy, akkor magamban küzdök tovább! Nehéz ezt megfogalmazni.

Hogyan ítéltétek meg a Bokor jövőjét?

István borúlátó. Én a szó és a tett összhangjában, a minőségi kicsiben hiszek. A jelen társadalomban élve kell jézusivá tenni az életünket és minőségileg kovászosítani. A politikai út szerintünk nem járható.

Gyermekeitek Bokor-kapcsolatairól is szóljatok! Hogyan sikerül legyőznötök a távolságot?

Gyermekünk Bokor-hittan csoportokba, illetve Szilvi és Csabi az Öcsi által összehozott, közösségi gyermekekből álló közösség-kezdeménybe járnak. Amikor kicsik voltak, sokat voltak együtt a többi közösségi gyerekekkel, programokat, kirándulásokat, közös ünnepeket szerveztünk nekik. Azt gondoltuk, hogy ha felnőnek, együtt maradnak, barátok lesznek és közösséggé kovacsolódnak. Nem ez történt. Társaik megmaradtak a templomi hittanórák mellett, némelyek cserkészek lettek, az egyházi szokásoknak megfelelően felvették a szentségeket, ministrálnak, a közösségi misék helyett a templomi

miséken vesznek részt. Gyerekeinknek máshol kell társaságot keresni, ha valóban be akarnak kapcsolódni a Bokor-ifjúság életébe. A távolságok nem erősítik a kialakult kapcsolatokat, nagy erőfeszítésbe kerül órákat utazgatni, hogy találkozzanak, részt vegyenek egy-egy rendezvényen. Biztatom és segítem őket, de nem mindig sikerül.

Bandi bácsi idején a templom volt a közösségi centrum. Most hogyan álltok a nagyegyházzal?

Általában nem járunk templomba. Ági nemrég bekapcsolódott a templomban alakult gitáros énekkarba. Kriszti és Balázs a péceli katolikus iskolába jár, az ottani hatásra mennek vasárnaponként misére, de jobban kötődnek a közösségi alkalmakhoz, misékhez. Nem voltak elsődözők, az iskolában ugyan szorgalmazzák, mert kilógnak a megszokottból, de mi még ellenállunk. A három kisebb gyerekünket nem kereszteltettük meg. Ezzel aztán abszolút kilógunk mindenféle sorból. Tudjuk, hogy új, más utat választottunk és nehezedő lesz. A közösségben is magunkra maradunk és "különcök" vagyunk.

Tudom, Ági, hogy milyen nagy a munkabírásod, aktivitásod. Milyen Bokron kívüli területen tevékenykedsz még?

Az Egymást Segítő Egyesületet említeném itt. Ez nem munkahely, nem bokros-tevékenység, csak segítség, szolgálat. Ezt a "szervezetet" találtam helyben, ahol hatékonyan tudok hajléktalanokon, nagycsaládosokon, éhes és munkátlan embereken segíteni. Egy ideig részt vettem a Polgármesteri Hivatal Szociális Bizottságának munkájában, de ott csak politikai harc folyt, így kiléptem onnan.

A Szekeres családnak szánt kérdéseket Kovács László állította össze